

TALE

7. april 2008

Arrangement:	Samråd om de livsvarige ydelser
Åbent eller lukket:	Åbent
Dato og klokkeslæt:	Onsdag den 9. april klokken 10:00
Sted:	Folketinget
Taletid:	
Forv. antal deltagere:	
Evt. andre forhold ministeren bør være opmærksom på:	Sammen med samråd om Kunstrådets frie midler
Kontaktperson:	

Samrådsspørgsmål K:

Er ministeren enig med sin regeringschef i, at ”der er betydelige kunstnere, som ikke er i stand til at leve af indtægterne fra deres produktion”, og at den livsvarige ydelse derfor er ”en eksistensbetingelse” samt, at ordningen er ”en meget fair ordning”, som statsministeren i en artikel: ”Fogh freder kunstnerstøtte”, i Berlingske Tidende den 1. april 2008, er citeret for at sige, og vil ministeren på den baggrund frede ordningen i den nuværende form?

Samrådsspørgsmål L:

Deler ministeren den betragtning, at støtte til etablerede kunstnere alene går til ”nogle gode middage på nogle dyre steder” som Venstres kulturordfører har gjort sig til talsmand for i en artikel: ”V og DF vil afskaffe kunstnerydelse”, i Politiken den 22. februar 2008, eller har ministeren det mere nuancerede syn på støtten til allerede etablerede kunstnere, at der også er tale om et kvalitetsstempel, som kan bruges fremadrettet til ny produktion og ikke mindst til markedsføring og afsætning i udlandet?

Svar:

Dagens to samrådsspørgsmål ligger i forlængelse af de seneste ugers heftige pressedebat om statens kunstfonds livsvarige ydelser til kunstnere. En debat præget af både meget markante og meget forskellige synspunkter. Nu har denne - meget gamle - kunstnerstøtteordning jo efterhånden været oppe til debat en del gange gennem årene – og dette bliver såmænd nok heller ikke den sidste runde, vi tager herom.

Lad mig indledningsvis berolige spørgeren med at der – i hvert fald så vidt det står til regeringen – også i fremtiden vil være livsvarige ydelser til vore dygtige kunstnere.

Spørgeren ønsker at vide, om jeg vil frede ordningen i den nuværende form.

Tja, for os konservative kan ”fredninger” jo i mange sammenhænge være et både relevant og vigtigt instrument. For eksempel, når det gælder om at bevare vores kultur- og naturværdier for eftertiden. Men hvis der i ønsket om en ”fredning” af den nuværende kunstnerstøtteordning med livsvarige ydelser skulle ligge, at der aldrig nogensinde vil skulle kunne ændres så meget som et komma i denne ordning, ja så må jeg sige, at en sådant tilsagn rækker min konservatisme ikke til. Det synes jeg ganske enkelt er et alt for rigtigt og fastlåst udgangspunkt.

Tværtimod synes jeg, at det er en rigtig tanke at prøve at se på om ordningen med de livsvarige ydelser stadig her i år 2008 er skruet helt optimalt sammen. Som det vil være udvalget bekendt, er det min opfattelse, at de forestående politiske drøftelser om kunstrådets kunststøttesystem som opfølgning på den nyligt offentliggjorte evaluering heraf, kunne være en oplagt lejlighed til også at se på ordningen med de livsvarige ydelser i sammenhæng hermed.

Jeg går ind til denne debat med et åbent sind og har ikke på nogen måde lagt mig fast på et bestemt resultat af disse drøftelser. Men jeg vil dog gerne her sige et par ord om, hvordan jeg ser rammerne for en sådan debat – også for måske at kunne aflive et par myter, der måtte florere i den pt meget følelsesladede offentlige debat om sagen:

For første vil der ikke – i hvert fald ikke fra regeringens side – blive tale om nogen spareøvelse. Det her handler ikke om at flytte penge til hverken statskassen eller for den sags skyld til andre kulturområder end støtte til kunstnerne.

For det andet bliver der ikke tale om, at nogen af de 275 kunstnere, der i dag modtager livsvarige ydelser, fremover vil blive frataget disse ydelser. Vi laver ikke lovgivning med tilbagevirkende kraft. Det er vigtigt at gøre sig klart, at dette udgangspunkt i sig selv sætter nogle ret snævre rammer for hvordan – og især i hvilket tempo - ordningen med livsvarige ydelser vil kunne justeres. I de seneste år har antallet af ledigblevne livsvarige ydelser, der kunne tildeles på ny, ligget omkring fem til ti. Lidt hovedregning siger derfor, at eventuelle ændringer af ordningen, som vi måtte beslutte i år, formentlig tidligst vil være slået fuldt igennem om ca 27 år - muligvis endda væsentligt senere.

Indenfor disse rammer er der imidlertid et par aspekter af ordningen med livsvarige ydelser, som jeg synes fortjener reelle overvejelser.

Blandt andet hvad man kunne kalde trangs-aspektet – eller det sociale element i ordningen. Jeg er på den ene side helt enig med statsministeren i, at der blandt de 275 betydelige kunstnere, der modtager livsvarig ydelse, findes kunstnere, der ikke kan leve af indtægterne fra deres produktion. Og for hvem tildeling af den livsvarige ydelse ikke kun er en velfortjent hædersbevisning, men også udgør et vigtigt element i deres daglige økonomi.

Men det er på den anden side vist også hævet over tvivl, at der blandt de 275 kunstnere, også findes kunstnere, der faktisk godt kan leve af indtægterne fra deres produktion.

Som tidligere nævnt inviterer jeg til denne debat med et åbent og lyttende sind uden en på forhånd fastlagt dagsorden.

Allerførst glæder jeg mig til i løbet af de næste par uger at holde møder med både Kunstrådet og Kunstfondens bestyrelse, hvor jeg vil lægge op til evaluering og drøftelse af det samlede kunststøttesystem, herunder arbejdslegater og livsvarige ydelser til kunstnere. Herudover lytter jeg naturligvis meget gerne til andre interessenter i denne debat.

Inden sommerferien vil jeg så, som jeg allerede tidligere har tilkendegivet, invitere alle Folketingets partier til politiske forhandlinger om vores kunststøttesystem. Lad os bruge tiden frem til da til at få flere gode ideer til, hvordan kunststøtten – inklusiv de livsvarige ydelser – kan bringes til at fungere endnu bedre end i dag. Til gavn for kunsten. Alene til gavn for kunsten.

